

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. София, 09.01.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 20.12.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Стоева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6353** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК, във вр. с чл. 167, ал. 2, т. 2 от Закона за движение по пътищата.

Производството е образувано по жалба на М. Д. Б. от [населено място], срещу наложената ѝ принудителна административна мярка – принудително задържане на лек автомобил „Н.“ с рег. [рег.номер на МПС] чрез използване на техническо средство тип „скоба“ на 09.06.2016 г, описана в съобщение № В 0450563/09.06.2016г. на [фирма].

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност на наложената ПАМ. Подателят твърди, че принудителната административна мярка „използване на техническо средство за принудително задържане на ППС“ се прилага само спрямо автомобили, за които не е заплатена такса за платено паркиране, при условие, че са паркирани на места, определени за това. Твърди, че автомобилът бил спрян пред гараж, обозначен с пътна маркировка –начупена линия, определяща го като забранено за паркиране място, което представлявало нарушение на ЗДвП, поради което не можело да се иска заплащане за паркиране на място, още по- малко да се налагат принудителни административни мерки.

Моли съда за отмяна на наложената ПАМ. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуалния представител адв. Б..

Ответникът И. И. А.- контролор „Автомобилен транспорт“ в [фирма], [населено място], оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна [фирма], чрез адв. Г., оспорва жалбата като

неоснователна.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

На 09.06.2016 г., жалбоподателката Б. паркирала автомобил, марка „Н.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], [улица], пред гараж, обозначен с пътна маркировка –начупена линия, определяща го като забранено за паркиране място.

В същия ден, на място, пристигнал И. А., служител в [фирма] на длъжност контрольор „Автомобилен транспорт“. А. наложил спрямо автомобила на жалбоподателката принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП - принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране.

В съставения на 09.06.2016г. протокол за блокирани автомобили е отразено, че МПС, рег. [рег.номер на МПС] марка „Н.“, паркиран на [улица] „заскобен“ в 14:24 часа, е освободен след заплащане на сумата от 30лв. в 15:12 часа. При установяване на нарушението и поставяне на скобата били изготвени цветни снимки, приложени по делото.

Следва да се отбележи, че предмет на делото е принудителната административна мярка –поставяне на техническо средство-скоба, а не съобщението № В0450563, доколкото същото не представлява индивидуален административен акт/Определение № 9893/14,07,2014г на ВАС по адм. дело № 7580/2014/.

Като доказателства по делото са приложени Заповед № СО15-РД0905-437/29.07.2015 г. /л. 21 от делото/ на кмета на Столична община за въвеждане на територията на СО режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ и „З. зона“, Заповед № СО15РД-09.05.431/29.07.2015 г. /л. 30 от делото/ на кмета на СО, с която е одобрен реда и условията за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС, в зоните за почасово платено паркиране, при използване на техническо средство тип „скоба“. Приложено е Решение № 73 на СОС от 17.12.2015 г. /л. 35 от делото/ за определяне на цени за паркиране в зоните с въведен режим на почасово платено паркиране. Приложен е Протокол за блокирани автомобили от 09.06.2016 г. /л. 38 от делото/, видно от който И. А. е вписан като оператор, а автомобилът на жалбоподателката е бил заскобен в 14:24 часа. Приложени са 7 бр. фотоснимки /л. 39-45 от делото/.Приложена е Инструкция за работа на служителите на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт“ и „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“, утвърдена от изпълнителния директор на ЦГМ. Приложено е Допълнително споразумение № РД-12-2П- 221/30.10.2015 г., видно от което ответникът И. А. е назначен на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт“, сектор „Принудително задържане“, отдел „Паркиране“, дирекция „Паркиране и мобилност“.

В хода на съдебното производство е разпитан и свидетелят Б., на длъжност „шофьор – контрольор“ в ЦГМ. От показанията на същия се установява, че на 09. 06. 2016 г. бил на работа като екип в район 12 заедно с колегата си И. А.. В зоната, в която работят, съобразно представената по делото и предявена на свидетеля схема, се включва и [улица]. Автомобилът на жалбоподателката бил паркиран пред гараж, като установили, че няма извършено плащане.Свидетелят изготвил снимковия материал при заскобяването на автомобила, като поставянето на скобата било дело на

А.. Причина за поставянето на скоба било неплащането на такса за кратковременно платено паркиране. Съдът кредитира показанията на свидетеля като обективни и логични, съответстващи на останалите събрани по делото доказателства.

При така установената фактическа обстановка, се налагат следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна:

Съгласно чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 от с.з. до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство.

Според чл. 124 от НОДТСО, оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип "скоба", таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните ППС, се организира и осъществява от общинското дружество [фирма] по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и сл. от ЗДвП.

Това именно е Заповед № СО 15 РД-09-05-431/29.07.2015г., с която кметът на СО е одобрил „Ред и условия за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство, тип „скоба“. С посочения акт, кметът на СО е определил юридическото лице [фирма] като орган по смисъла на §1, т. 1 АПК, на когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка, като е оправомощил служители на [фирма] с властническите правомощия по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП.

Именно поради оправомощаване на служители на общинското предприятие, а не на цялото предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инструкция за работата на служителите на длъжност "Контрольор автомобилен транспорт " и "Контрольор автомобилен транспорт , той и шофьор " в сектор "Принудително задържане" от отдел "Паркиране" на дирекция "Паркиране и мобилност" по участващите от зоните с режим на почасово платено паркиране - "синя зона" и "зелена зона", в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да налагат принудителната административна мярка.

Кметът на общината ще определи лицата, служители на общинското предприятие, които ще могат да упражняват държавната принуда, властта, за да гарантират определеното от законодателя правомерно поведение – ползването на публична общинска собственост за паркиране само след заплащане на определената такса. Това негово правомощие е пряка функция на компетентността му на управляващ общинските пътища по смисъла на чл. 19, ал. 1, т. 2 във вр. с ал. 2, т. 5 от Закона за пътищата (ЗП). Точка 5 на чл. 19 ЗП възлага на кмета на общината дейността по осигуряване на общественото ползване на пътищата чрез регулиране и контрол на автомобилното движение, в т.ч. и въвеждането на забрани.

С оглед на изложеното, носител на властническото правомощие да наложи принудителна административна мярка е лицето – служител на [фирма], което въз основа на валидно правоотношение заема длъжността „контрольор автомобилен транспорт“.

Въпреки че по делото не е представен трудов договор, допълнителното споразумение е косвено доказателство за наличието на трудово правоотношение между ответника и оправомощеното от кмета на общината юридическото лице [фирма] като орган по смисъла на §1, т. 1 АПК. Същото не е оспорено от жалбоподателката, поради което съдът приема за доказано наличието на трудово правоотношение между ответника и [фирма].

С оглед горното, съдът намира, че оспорената принудителна административна мярка е приложена от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и при спазване на процедурните правила.

Между страните няма спор по фактите. Спорът е правен, по приложението на материалния закон.

Въвеждането на платено паркиране в населените места е нормативно уредено в чл. 99, ал.1 от ЗДвП - в населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието. Съгласно ал.3, таксата за паркиране се определя от общинския съвет. В чл.167, ал.2, т.1 и т.2 ЗДвП е предвидено, че службите за контрол, определени от кметовете на общините контролират в населените места спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства и използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата такса за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на таксата и на разходите по прилагане на техническото средство.

С Решение № 332 по Протокол № 48 от 19.05.2005 г., Столичният общински съвет приема Наредба за организация на движението на територията на Столична община, изменяна и допълвана с последващи решения на общинския съвет.

Със Заповед № РД-09-05-437/29.07.2015 г. на кмета на Столична община се въвежда режим на почасово платено паркиране на улици, булеварди и площи – общинска собственост „Синя зона” и „З. зона”. На 29.07.2015 г. със Заповед № РД-09-05-431 кметът на Столична община одобрява „Ред и условия за принудително задържане на колелото на неправилно паркирано ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба”. В т.2 от приетите Ред и условия е предвидено, че след констатиране на престой на ППС без заплащане в зоните за почасово платено паркиране от служителите на общинското дружество [фирма], се извършва задържане на ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба”.

По делото не се спори къде е бил паркиран автомобилът, като видно от свидетелските показания, както и от посоченото в жалбата, същият е бил паркиран на [улица], която попада в обхвата на „З. зона“, за която е задължително платеното почасово паркиране. Това се установява и от представеното по делото приложение към Решение № 148 по Протокол № 12/22.03.2012 г. - схеми на зони и подзони, попадащи в обхвата на „зелена зона”.

Съгласно т.19 от Заповед № РД-09-05-437/29.07.2015 г. на кмета на СО, в зоните за кратковременно платено паркиране не се допуска и се санкционира паркиране на ППС без заплащане, без да е поставен на видно място валиден талон /талони/ за паркиране или без изпратено мобилно телефонно съобщение /SMS/ за заплащане на паркирането. По делото няма спор, че жалбоподателката не е заплатила кратковременен престой за паркирането, т.е. тя е в нарушение на изискванията за платено почасово паркиране.

Съдът намира за неоснователни доводите, изложени в жалбата, че тъй като

автомобилът е спрял пред гараж, това представлява нарушение на ЗДвП, поради което не можело да се иска заплащане за паркиране на място, забранено със закон. Нарушението на една забрана по един закон, не предоставя права по друг такъв, като в този смисъл обстоятелството, че жалбоподателката е спряла в нарушение на ЗДвП, за което обаче не е санкционирана, не ѝ дава право да спира в рамките на установената зелена зона, без да заплати съответната такса за това.

В случая основанийето за налагането на оспорената ПАМ- на улица/общинска собственост/, за която е въведено почасово паркиране и това е отбелязано в началото на улицата/не е нужно да има знак на тротоара преди или след всеки гараж/ е, че жалбоподателката е паркирала автомобил, в рамките на очертанията на забранителната маркировка, т.е същата фактически е използвала паркоместото за платено паркиране и едновременно с това е била в нарушение на ЗДвП, забраняващ паркирането пред гараж.

С начина си на паркиране жалбоподателката не само е пречила на собственика на гаража, но е пречила да се ползва и паркоместото на улица с платено паркиране, като не е заплатила почасов престой.

По същество тя желае да ползва права от собственото си неправомерно поведение, съзнавайки, че е паркирала пред гараж, което е забранено деяние, подлежащо на репатриране, като едновременно с това претендира, че паркирайки пред гараж, е освободена от почасовото платено паркиране. Ето защо било и недопустимо налагането на друг вид ПАМ „заскобяване на автомобила“.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваната принудителна административна мярка се явява законосъобразна, постановена при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с процедурните правила, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и своевременно отправеното искане от страна на адв. Г., следва да се отбележи следното:

Разноски в производството се присъждат на страната, която ефективно е заплатила адвокатско възнаграждение, съгласно разясненията на ВКС в ТР № 6/2012г на ОСГТК. Представеният списък с разноските и банковото извлечение касаят заинтересованата страна [фирма], а също така и заплатения адвокатски хонорар, удостоверяващ плащане от Център за градска мобилност ЕАД към адв. Г., което и съгл. чл.143, ал.3 от АПК дава основание на съда да осъди жалбоподателя да присъди сторените разноски в размер на 360/ триста и шестдесет/ лева

Същевременно по настоящето дело е конституиран като ответник И. А.-длъжностно лице в ЦГМ ЕАД, който ответник обаче не е направил разноски за адвокатско възнаграждение в производството, поради което и не следва да му се присъждат.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Б. от [населено място], срещу наложена мярка за принудително задържане (скоба) на лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] , извършено на 09. 06. 2016 г., описана в съобщение № В 0450563/09.06.2016г. на

[фирма].

ОСЪЖДА М. Д. Б. от [населено място] да заплати на [фирма], представлявана от изпълнителния директор, сторените по делото разноси в размер на 360/ триста и шестдесет/ лева

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщаването на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: